



LA CRÍTICA

PER RAMON OLIVER

SÓCRATES. JUICIO Y MUERTE DE UN CIUDADANO



Sòlidament interpretat, eficaçment didàctic i escènicament solvent. Així és com es presenta davant l'àgora (perdó, volia dir davant d'un públic a qui per moments es vol fer sentir com si es trobés a l'àgora) aquest bon espectacle que Mario Gas va estrenar entre les nobles pedres del teatre romà de Mèrida, abans de convertir-se (juntament amb la coreografia *Aquil·les o l'estupor*) en l'única aproximació a la Grècia clàssica que haurà passat pel Festival Grec.

Un espectacle, però, que, malgrat les seves ja apuntades qualitats, també mostra unes evidents febleses i limitacions. Com ara la de deixar anar per moments un to un xic emfàtic (en aquest sentit, sobren, per exemple, els enregistraments sonors de fragments musicals i exclamacions dels atenesos) que no s'avé gaire amb el tarannà irònicament dialèctic del personatge que tenim a l'escenari. O (paradoxalment) la de mostrar-se també per mo-



Josep Maria Pou exhibeix el seu talent interpretatiu amb molta filosofia. FOTO: JERO MORALES

ments massa preocupat per esborrar les barreres entre l'escenari i l'espectador i entre l'ahir i l'avui, tot introduint un pròleg i un epíleg en els quals el filòsof, després de presentar-se a ell mateix i fer-nos un resum ràpid del que va dir i no va dir mai quan era viu, ens recomana amb contundència que desconnectem del tot els mòbils, que tantes molèsties acostumen a

causar —la cosa va cada dia a pitjor— tant entre els intèrprets com entre la resta del públic. Els déus de l'antiga Grècia saben fins a quin punt em treuen de polleguera aquests mòbils incontinentes. Però una cosa no treu l'altra: el doble efecte de distanciament i proximitat que causa Sòcrates amb aquesta intervenció em resulta, aquí, un recurs potser també eficaç

a l'hora de trencar distàncies, però una mica massa fàcil.

L'estatura dels grans actors
En qualsevol cas, fins i tot els recursos un xic fàcils deixen de semblar-ho quan t'arriben servits per un intèrpret excepcional. I, en aquest sentit, podem sentir-nos del tot satisfets: Josep Maria Pou pertany a aquesta mena d'intèrprets

excepcionals. I, posat en la pell del filòsof grec (una pell que, dit de pas, teòricament li vindria massa petita, si tenim en compte que la coneguda curta estatura del grec s'adiu poc amb la talla gegant de Pou), ens ofereix una interpretació que transmet amb tots els matisos la molt democràtica sornegueria del filòsof, que potser no sabia res, però que sí que sabia com mostrar a la democràcia les seves pròpies esfereïdores contradiccions.

L'actuació de Pou (compareu l'enorme distància que existeix entre els registres que mostra aquí i els que mostrava a *Prendre partit* o *Terra de ningú*; així és com actuen els actors que són grans de debò) constitueix la veritable pedra angular d'un muntatge que en va ple, de notables intèrprets. Però que de vegades els nega una mica la possibilitat de mostrar les seves aptituds, perquè interpreten personatges que mai no acaben de ser-ho: gairebé tots estan massa al servei de l'únic veritable personatge que trobem a l'escenari i del seu discurs per tenir prou entitat com a tals. Teatre Romea